

ÚJ VÁROS

XXVII. évfolyam

4. szám

2015. április

www.ujvaros.eu

Ára: 480 Ft

A TESTVÉRISÉG ÚTJA A KÖZÉLETBEN

A politika mindenkié: lépünk ki közönyösségünkből,
és adjuk részünket a városunkért, a társadalomért!

	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Cifenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolare.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Mozaik

- 4 Pakisztán a tragédia után
Élő Evangélium és megtört kenyér
Összeállította: Prokopp Katalin
- 5 Kreativitás és innováció
Fogarasi Sarolta

Interjú

- 6 Egyetlen helyes szó: BÉKE

Nézőpont

- 8 Bohán Zoltán
Göbel Ágoston
Makay József

Fókuszban

- 10 A társadalmi megújulás útja
Kovács Bertalan

Lelkiség

- 13 Jézus utolsó húsvétja
Igino Giordani
- 14 A mennyország elővételezése
Chiara Lubich
- 16 Az élet igéje
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Ecset és véső a mindennapokban
Prokopp Katalin

Megkérdeztük

- 20 Mint két gyümölcs
Maria és Raimondo Scotto
- A szülői mesterség
Ezio Aceti

Aktuális

- 22 Az élet ára
Victoria Gomez

Társadalom

- 24 A testvériség otthon kezdődik
Antonia Moiola

Velünk történt

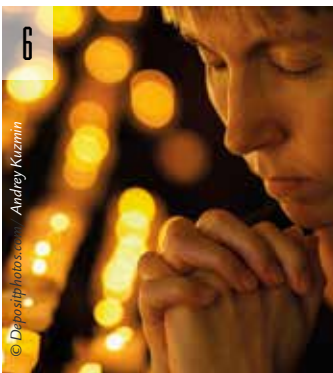
- 26 Egy fa ereje a kis magban
Összeállította: Prokopp Katalin

Mese

- 28 Mindenkire szükség van
Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

HALÁL ÉS ÉLET: EGY TITOK KÉT OLDALA

Kollégám tegnap – egy intenzív, problémákkal, megoldáskereséssel és feszültségekkel terhes munkanap vége felé – belépett az irodába, ahol harmadmagammal dolgoztam, és fáradt arcunkra utalva megállapította, túl szomorúak vagyunk, mosolyogjunk, ne törődjünk a bajokkal, gondolkodjunk pozitívan!

Miért is van az – kérdeztem magamtól –, hogy, bár én is szeretek a tavasz eleji napokon belefeledkezni a madárcsicsergésbe és rügyfakadásba, most mégsem meggyőző számomra a kedves biztatás? Általában is úgy látom, csak felszínes és időleges válaszokat ad az embereknek ez az immár mindenhol előbukkanó „legyünk optimisták, happyk, koncentráljunk a jóra” szemlélet.

Közvetlen környezetünk és a nagyvilág – mit sem törődve ezzel a filozófiával – megdöbbentő tettekkel, eseményekkel hozza be mindennapjainkba a szenvedést, és azt a szenvedést, amit ember embernek okoz. Épp amikor ezeket a sorokat írom, hitetlenkedve és zavartan jelentik be német politikusok és a megingatathatlan szaktekintélynek számító Lufthansa vezetői: minden jel arra mutat, a másodpilóta szabad döntésének köszönhető a repülőgép-katasztrófa, százötven embertársunk tragikus halála. Nem hagy bennünket hidegen a hír: teljes szívből szánjuk az áldozatokat, a pilótát és a létbizonytalanságot, ami emberi végességünkéből fakad. Ahogy Simone Weil írja, az ember végességében úgy gondolja, mindent ellenőrizhet, uralhatja a földet tökéletes technológiájával, de tehetetlenül áll az emberi tényező előtt. Az emberi, az embertelen, ember-alatti, vagy kevesebb-mint-emberi tényező előtt.

Húsvét napjait éljük, amikor egymás után, alig három nap leforgása alatt elevenítjük fel a szenvedés és az öröm titkának csúcását. Külső szemlélő is megállapíthatja: nagypénteken (és virágvasárnap a passióban) mi, keresztények olyan szövegeken elmélkedünk, melyek bemutatják, milyen iszonyatos embertelenségre képes a civilizált ember, milyen szenvedéseket okoz testvéreinek. Nagyszombat estéjén és húsvét

© Depositphotos.com/ Ricardo Reilmeyer

Ha belemerülünk a fájdalmakba, mindig új horizontok nyílnak meg előttünk.

vasárnap viszont az élet győzedelmeskedik és a húsvéti idő olvasmányai a megújulás és találkozás mélységes felszabadult örömről tanúskodnak.

Az Üdvözlégy végén így fordulunk Máriához: „... imádkozz érettünk... halálunk óráján”. Chiara Lubich egyik elmélkedésében hozzáfűzi: „és minden halálunk óráján.” Nap mint nap sokszor meghalunk, és bátorság kell hozzá, hogy a bennünket és másokat erő halálokat ne próbáljuk kiiktatni még a tudatunk zugaiból is, hanem merülünk meg bennük, és a szeretet erejével támadunk föl és ki belőlük. Annyiszor megéltük, hogy ez az egyedüli út, mely valóságos elégedettséggel tölt el, és mindig új horizontokat nyit meg előttünk. A születés és növekedés a természet rendjében is csak áldozat árán lehetséges. Halál és élet: egy titok két oldala. Akkor talán nem baj, ha szomorú és fáradt az arcunk a nap vége felé, hisz csak néhány óra, és eljön a hajnal. ■

Focolare.org

Élő Evangélium és megtört kenyér

Ferenc pápa az Eucharisziáról szolt a püspökökhöz és mindannyiunkhoz

Március elején a Fokoláre Mozgalom püspök barátai Rómában töltöttek néhány napot, hogy elmélyítsék *Az Eucharisztia, a kommunió misztériuma* című témát, és megerősítsék egységüket. A mintegy hatvanfős csoporthoz Ferenc pápa testvéri szavakkal szolt.

A Szentatya többek között ezt mondta a találkozó lelki témájára utalva: „A Fokoláre Mozgalom karizmája, azaz az egység karizmája szorosan kötődik az Eucharisziához, mely keresztényi és egyházi jelleggel ruhazza fel. (...) Az Eucharisztia nélkül az egység elvesztené isteni vonzását és csupán érzelmmé vagy emberi, pszichológiai, szociológiai dinamikává válna. Ezzel szemben az Eucharisztia biztosítja, hogy Krisztus legyen a középpontban, és az Ő Lelke, a Szentlélek vezesse lépéseinket a találkozásra,

Pakisztán a tragédia után

A Közel-Keleten az utóbbi hónapokban az Iszlám Állam „tevékenységén” túl is egyre nagyobb méreteket ölt a keresztényüldözés, amelyet nem kendőzhetünk el, amint azt sokan szeretnék. Ferenc pápa is erre emlékeztetett. Lapzártánk előtt a legutóbbi megrázó esemény, hogy talibán terrortámadás ért március 15-én két keresztény templomot Yohannabadban. A 2013. évi mészárlás óta ez volt a legsúlyosabb eset.

A tragédia másnapján a Fokoláre helyi közösségének tagjai így írtak helyzetükről: „Úgy tűnik, mindannyian megmenekültünk. Imádkozunk Danishért, az egyik családunk kisfiáért, aki megsebesült. A két templomban tartózkodó emberek százait mentette meg a fiatal örök közbelépése, akik életüket adták a támadók feltartóztatásáért. Imádkozunk, hogy a fájdalom ne forduljon át bosszúállásba. Ebben a sokadik abszurd tragédiában próbáljuk felismerni Krisztus szenvedő arcát.”

Bár Nawaz Sharif pakisztáni elnök „nem a keresztény közösség, hanem

maga a pakisztáni állam ellen elkövetett agresszióknak” nevezte a történeteket. Sokan – köztük a helyi püspöki kar is – a hivatalos szervek nemtörődömségének, főként Pandzsáb tartomány kormányzóságának rója fel a történeteket. Pandzsáb tartományban él a legnagyobb számú keresztény közösség, és bár az elmúlt napokban számos fenyegetést jelentettek be a templomok ellen, minimális volt az őrizet, a támadás pillanatában a biztonsági szolgálat emberei krikettmeccs nézéssel voltak elfoglalva. A püspöki kar arra kéri a kormányt, hogy hozzon komoly intézkedéseket a templomok és a vallási kisebbségek megvédésére.” Pakisztáni testvéreinknek Maria Voce, az egész Fokoláre Mozgalom nevében így írt: „Veletek együtt éljük át ezt a tragédiát. Kérjük mindenkinek a béke ajándékát és még nagyobb irgalmas szeretetet.” Ferenc pápa pedig: „Könyörgök az Úrhoz, minden jó forrásához, adja meg a béke ajándékát és az egyetértést ebben az országban.” ■

Forrás: www.focolare.org,
www.avvenire.it

© L'Osservatore Romano

és mozdítson a közösségre irányuló kezdeményezések felé. (...)

A püspök az Egyházban az egység alapköve, de az egység nem működik az Eucharisztia nélkül: a püspök nem saját maga, nem a saját ötletei köré gyűjti a népet, hanem Krisztus köré, Ő jelen van igéjében, valamint testének és vérének szentségében. Ezért a Krisztushoz hasonlóvá alakuló püspök élő evangéliummá lesz, sokak életéért megtört kenyérré válik prédikációjával és tanúságtételével. Aki hittel táplálkozik Krisztusból, az élő kenyérből, azt Jézus szeretete arra ösztönzi, hogy életet adja testvéreiért, és kifelé forduljon, elinduljon a kirekesztettek és megvetettek felé.”

Beszéde végén a pápa külön köszönetet mondott azoknak a püspököknek, akik Szíria, Irak és Ukrajna „véráztatta földjéről” érkeztek, majd így folytatta: „Abban a szenvedésben, amit megélték a népetekkel együtt, megtapasztaljátok az erőt, ami az Eucharisziából fakad. Ebből az erőből merítve mentek előre egyként a hitben és a reményben.

A szentmise mindennapi megünneplésében egyek vagyunk veletek, imádkozunk értetek, felajánlva Krisztus áldozatát, ezáltal nyer erőt és értelmet az egyházaitok javára megvalósított sokféle szolidaritási kezdeményezés is.”

Végül a Szentatya arra bátorította a találkozó résztvevőit, hogy folytassák tevékenységüket az ökumenizmus és a vallásközi párbeszéd terén, és megköszönte nekik „a különböző egyházi mozgalmak közötti kommunió növekedéséhez” adott hozzájárulásukat. ■

Forrás: Forrás: Vatikáni Rádió

Kreativitás és innováció

Olaszországban a Dolomitok lábánál, Trento városában szervezte meg a loppianói Sophia Egyetemi Intézet első téli kurzusát *Legyél részese a változásnak! Az innováció kultúrájának építése és megosztása* címmel.

Az előadások és az azt követő szeminárium jellegű csoportos kerekasztal-beszélgetések olasz és angol nyelven folytak, emellett változatos sporttevékenységek (korcsolya, éjszakai hegyi túra) segítettek a közösséggé kovácsolódást. A résztvevők különböző tudományterületeket képviseltek, volt közöttünk mérnök, geodéta, politológus, közgazdász, jogász; még aktív hallgató, avagy már végzett diák, doktoranduszok. Az előadásokat a Sophia egyetem professzorai és doktoranduszok tartották,

amelyek keretében a különböző tudományterületek szemszögekből vizsgálták a kreativitás és innováció szerepét az egység kultúrája fényében.

Interdiszciplináris és interkulturális jellegéből eredően a kurzus a résztvevők számára lehetővé tette, hogy reflektáljanak, mintegy a gyakorlatban is megtapasztalják és megértsék az egység kultúrája alapvetését, amelyet a Sophia akadémiai szinten is közvetíteni kíván. A Trentóban eltöltött intenzív egy hét, az előadások, a véleményserék mind az előadókkal mind pedig a résztvevőkkel, a különböző kontinensekről érkezett fiatalokkal való barátságok, a különböző sportprogramok együttesen hozzájárultak ahhoz, hogy ne csak egy hét erejéig érezzük, mondjuk, mondhassuk magunkat Sophiás diáknak. ■

a Winterschool fotóalbumából

Egyetlen helyes szó: BÉKE

A Fokoláre munkácsi helyi közössége más keresztényekkel együtt imával „tiltakozott”.

fokolare.org

Miközben a világ az Ukrajnában folyó tragikus eseményeket figyeli, a pápa újra és újra a békére hív meg: „Testvéreim, amikor a győzelem vagy a legyőzettség szavakat hallok, nagy fájdalmat, nagy szomorúságot érzek a szívemben – mondta Ferenc pápa a február 4-i általános kihallgatáson. – Ezek nem helyes szavak, az egyedüli helyes szó a béke. Ez az egyetlen helyes szó. Rátok gondolk, ukrán testvéreim. Gondoljatok bele, ez keresztények között dúló háború! Ti mindannyian meg vagytok keresztelve, keresztények vagytok, és egymás ellen harcoltok. Gondoljatok bele, micsoda botrány ez! Imádkozunk mindannyian, mert az ima a mi tiltakozásunk Isten előtt a háború idején.”

Miközben világszinten keresik a diplomáciai megoldást, úgy tűnhet, hogy a tények rácsúfolnak a béke

valamennyi eshetőségére. Mégis, vannak emberek és szervezetek, akik bátran tevékenykednek, hogy megőrizzék azt, még saját életüket is kockáztatva. Vera Fedivát kérdezzük, a Fokoláre Mozgalom egyik tagját Ukrajnából.

Hogyan éli meg az átlagember ezt a helyzetet?

Ez nagyon nehéz, fájdalommal és kiábrándulással teli időszak az országunk számára. Csaknem ötezer civil halt meg, nagyon sok a sebesült és sérült, több ezren elmenekültek, és sajnos nem látszik még e tragédia vége. Sokszor eszünkbe jut, hogyan született mozgalmunk, a II. világháború alatt, amikor minden megsemmisült. Soha nem gondoltuk volna, hogy ez megtörténhet még a 21. században, szinte Európa szívében, és egy olyan békés országban, mint Ukrajna. Közösségünk legtöbb tagja Munkácson van, az ország nyugati

részén, ahol nincsenek fegyveres összecsapások. De pszichikailag itt is nehéz talpon maradni, főleg azért, mert nagyon sok barátunk, rokonunk, szomszédunk kinn van a harctéren, még gyermekek is vannak köztük. Sokan vesztették el szeretteiket. Olyan helyzetben élünk, ahol semmi sem biztos, és nehéz bármit is tervezni. Senki sem tudja, mit hoz a holnap. Esetleg behívják egyszem gyermekünket vagy a férjünket. Csak Istenre számíthatunk, aki a Szeretet. Olyan, mint a mozgalom születésének idején... Érezzük, nagyon fontos, hogy a szívünket ne töltsse el a gyűlölet, ezt nem szabad hagynunk. Képesnek kell lennünk megbocsátani és imádkozni is ellenségeinkért.

Ahogy a Pápa mondja, az ima a mi tiltakozásunk. Egy év telt el a konfliktus kirobbanása óta. Mit tettek, mint Fokoláre közösség a

többi kereszténnyel együtt, hogy halassák a „tiltakozásuk” hangját?

Már néhány éve tevékenykedünk az élet védelméért, ennek minden formájában. Ennek kapcsán a városunkban élő különböző keresztény felekezetek

Életképek a 2014. évi ukrainai Máriapoliról. Balra: A háború kitörése óta három nagy imaalkalmat szervezték meg.

tagjaival jó kapcsolatban állunk. Néhány programot is szerveztünk közösen, mint például a „Felvonulás az életért”, illetve a „Családi ünnepek”. Ehhez az egység lelkeségét élő kassai ökumenikus csoport példája adta az ötletet. Tavaly a belvárosban egy nagyszabású eseményt szerveztünk „Ima a békéért Ukrajnában” címmel, mintegy tíz különböző felekezettel, a lakosság széles körű részvételével. Azóta már többször találkoztunk, és a háború kitörése óta három nagy imaalkalmat szerveztünk meg közösen. Azt látjuk, hogy a köztünk lévő egység különösen is fontos most, hogy keresztények harcolnak egymás ellen és ölik egymást ebben az értelmetlen háborúban. Ez a mi kicsi és csendes válaszuk a pápa kérésére, hogy a megosztottság botránnyán túl hozzájáruljunk a békéhez, a kiengesztelődéshez országunkban. ■

**Forrás: focolare.org
Fordította: Baráné Szeles Mária**

KEDVES BARÁTAINK!

A Fokoláre közösség szervezésében szeretettel hívunk mindenkit **2015. április 25-én 19 órától** tartandó jótékonyági bálba. A bál bevételét a kárpátaljai Szent Márton Karitásztól juttatjuk el, mely az ottani nehéz szociális és anyagi körülmények közt élő embereken igyekszik segíteni. A bál helyszíne a Káposztásmegyeri Szentháromság Plébánia.

A részvétel regisztrációhoz kötött, amit a www.fokolare.hu honlapon lehet megtenni.

Aki a távolból szívesen támogatná a kezdeményezést, támogatói jegy formájában, utalással teheti meg a Kék Világ Alapítvány számlaszámára: **11703006-20051455.**

Megjegyzés: **KÁRTÁM+név**

Pályázatot hirdetünk fotó és próza kategóriában. Téma az alábbi idézet: „Amit eggyel is tettetek a legkisebbek közül, velem tettétek.” [Mt 25,40].

A pályaműveket az alábbi email címre várjuk: **moni.olajos11@gmail.com**

Fiatalok az eggyesült világért

TÁRSADALOM

Lelkiismeret formálás

Bohán Zoltán

Nemrég zajlott a Tizedik Mobil Világkongresszus Barcelonában. A hírek az idén nem is az új technológia vívmányairól, hanem inkább a számokról szóltak, statisztikákról, hogy például több mint kilencvenezren vettek részt, a látogatói belépők ára kettő és ötezer euró között mozgott az alig négy napos kongresszusra, mely 436 millió eurót hozott valaki(k)nek a konyhájára. Vajon ezekre a számokra hogyan tekintenének azok, akik a mindennapi betevő falatért küzdenek?

Gyakori kapcsolatban vagyok gyerekekkel, fiatalokkal, akiknek – sokszor a környezetük hatására is – nagyon fontos a mobiltelefon. Ismerjük a tipikus helyzetet: amikor felébrednek, az első, amit kézbe vesznek, és az utolsó, amit letesznek elalvás előtt. Napközben is előke­rül a legváratlanabb pillanatokban, de jellemzően szinte folyamatosan kézben tartják. Az iskolában, az órák alatt is online vannak, napi közel tizenkét órát töltenek barátaikkal különböző appokon keresztül.

Ahogy a lelkiismeretet gondosan kell formálni már a legkisebb kortól kezdve, ugyanígy az egész társadalom lelkiismeretéért is felelősek vagyunk. Szülők, tanárok, nevelők és bárki, bármilyen kapcsolatban is van a fiatalokkal, együtt vagyunk értük felelősek, hogy amikor majd egy vállalat, egy ország, esetleg egy földrész anyagi sorsa fölött kell dönteniük, meg tudják majd kérdezni maguktól: „Biztos, hogy szükségem van erre?”

Benedek pápa is megfogalmazta ezt 2011-ben Zág­rában: „A társadalmi és polgári élet minősége, a demokrácia minősége jórészt attól a kritikus ponttól függ, ami a lelkiismeret. Ha a lelkiismeret a jelenleg uralkodó modern értelmezés jegyében a szubjektum környezetére redukálódik, amelyből a vallást és az erkölcsöt szám­úzik, akkor a Nyugat számára nincs gyógyszer, és Eu­rópa hanyatlásnak indul. Ellenben ha újra felfedezik a lelkiismeretet, mint az igazság és a közjó megértésének helyét, mint az Isten és az embertestvér előtti felelősség helyét, mint a legfőbb erőt minden diktatúra ellen, akkor van még remény a jövőre nézve.” ■

STATISZTIKÁK TENGERE

Minőségre menni

Göbel Ágoston

A közelmúltban volt lehetőségem részt venni olyan konferenciákon, melyek azt a kérdést járták körbe, vajon hogy is állunk pontosan az ifjúság keresztény nevelésével, illetve szűkebben, hány olyan fiatalal marad meg a kapcsolat felnőtt korára is, akik keresztény nevelést kaptak. Nem árulok el újdonságot, ha leírom, a számszerűsített adatok oly mértékben elcsüggesztők, hogy még én is meghökkenem, pedig minden körülmények között törekedni szoktam a pozitív látásmódra. A Népesedési Kerekasztal tevékenysége vagy a közel­múltban megrendezett Házasság Hete programsorozat kapcsán világot látott statisztikák a házasságok számának visszaeséséről még letaglózóbbak voltak. Már-már ott tartottam, kinek van kedve egyáltalán ilyesmivel foglalkozni, amikor láthatóan kevés előremutató dologgal sem lehet találkozni ezen a területen? Számok tengerében találtam magam, melyek egy idő után beszí­pantottak. Az volt a benyomásom, hogy ha csak ezekre az adatokra tekintek, nem is láthatom derűsen a jövőt, különösen ha arra gondolok, hogy egy-két évtizeddel ezelőtt még más volt a helyzet. Próbáltam fogódzót keresni ebben a szituációban, amit egy bibliai történetben meg is találtam. Nem kellett sokáig kutatni, mert rögtön az elején, a kezdeteknél, a Teremtés Könyvében szerepel egy rész, ami azt gondolom, iránymutató lehet. Amikor Isten megteremtette az ég madarait – de említhetnék a zöldellő növényeket vagy a világító testeket, vagy akármi mást –, nem úgy reagált a helyzetre, hogy „Húha, mennyi madarat, növényt és világító testet teremtettem! Ez igen! Rengeteg van belőlük!” Nem erről volt szó, egészen más szerepel az egyes napok végén. „Isten látta, hogy ez jó.” Jó. Minőségjelző! Isten már a kezdet kezdetén minőségben és nem mennyiségben gondolkodott! Ez felszabadítóan hatott rám. Talán nekem is így kellene előre tekinteni. Minőségben, minőségi szeretetben gondolkodni és akkor majd egy idő után jön a mennyiség is. Megfordítva a sorrendet, nem hiszem, hogy sikerrel járnánk. ■

Hit és egészség

Makkay József

Egészségügyi témákat gyakran boncolgató újságíróként sok az orvos ismerősöm. Korunk népbetegségeinek gyakorisága, terjedése, és főleg a megelőzési lehetőségek foglalkoztatnak elsősorban, hiszen ezeknek a kóroknak igen gyakran életmódbeli okai, gyökerei vannak. Köztudott, hogy a pesszimista, az örökös rosszkedvű, haragtartó ember hamarabb megbetegszik, míg a derűs, a világ dolgai iránt nyitott, a környezetével és embertársával összhangban élő szervezetén nehezebben üt rést betegség. Az egészségügyi problémák megelőzésére, illetve kezelésére van azonban egy egyszerű, és igen hatásos „csodaszer”: a hit.

Szakmájában elismert pszichiáter szakorvos meséli, hogy a lakosság egyre szélesebb rétegeit elérő lelki betegségekben, depressziókban szenvedő kezeltjei között alig akad hívő ember. Az Istenbe vetett hit – és ezen keresztül az embertársainkhoz, családtagjainkhoz kötődő normális kapcsolatok – nem csak a lelki eredetű betegségek ellen jelentenek mentőövet, hanem számos más egészségkárosító tényezőtől is megóvják szervezetünket.

Hitetlenkedő ember könnyelműnek tűnő kijelentéseimre azt felelné: mindez merő feltételezés, amit tudományos kutatások nem támasztanak alá. Pedig ennek épp az ellenkezője igaz. Betegre kellő időt szánó onkológussal, belgyógyással, kardiológussal vagy háziorvossal történő beszélgetéseim során általában az ilyen részletkérdésekre is kitérek. Jó hallani, hogy vallási, hitbéli elköteleződés nélküli szakorvosok is megtapasztalják az Istenben való hit megtartó és felemelő erejét.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy hívő ember nem betegszik meg, de sok népbetegség gyakorisága az Istenhitben élők soraiban kimutathatóan alacsonyabb, mint a hit nélkül élők körében. Mentalitás- és életvitelbeli különbség is ez, hiszen a bensőséges hit nem csak vasárnapi templomba járás kérdése. A hittel élő ember mindennapjának egészségügyi próbatételei is más megélés és más belső megítélés alá esik, ezért könnyebb megelőzni a betegséget, illetve kigyógyulni belőle. ■

gyerekek játszanak

1984

gyerekek játszanak

2015

Szinte folyamatosan kézben tartják a mobiltelefont.

„Isten látta, hogy ez jó”: a szent író minőségjelzőt használ.

A hit segít egészségünk és betegségünk idején.

A TÁRSADALMI MEGÚJULÁS ÚTJA

Hivatás, város, testvériség, egyesült világ és részvétel: öt kulcsszó közéleti elkötelezettségünkhöz. Gondolatok a márciusi politikai fórumokból.

Március 14-én volt hét éve, hogy Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója befejezte földi pályafutását. Az egység karizmájának, mely rajta keresztül új fényt hozott a társadalom és az egyház életébe, számos kifejeződése van. Az idei évfordulón a politika területére gyakorolt hatását próbálták elmélyíteni és megérteni a gyümölcseit. Ez alkalomból a világ számos városában találkozokat, politikai fórumokat szerveztek *Politics for Unity, making a world of difference* címmel, melyre szakértőket, a politika tudományában és gyakorlatában jártas személyiségeket hívtak meg, hogy a résztvevőkkel együtt helyezték a figyelem középpontjába Chiara értékes politikai örökségét. Róma, Prága, Madrid, Szöul, Curitiba és más városok mellett Budapesten is sor került ilyen rendezvényre. A résztvevők Patrizia

Toiával, az olasz Demokrata Párt európai parlamenti delegációjának vezetőjével találkozhattak, valamint az internetes közvetítésbe bekapcsolódott Lucia Fronza Crepez, az olasz Kereszténydemokrata Párt volt parlamenti képviselője is. Mindketten Chiara Lubich nézeteinek szellemében tevékenykedő politikusok.

Chiara életének utolsó éveiben kapott hangsúlyt, hogy az egység karizmája, nemcsak új kaput nyit a lelki életben, nem csak az egyén spirituális megújulását hozza, hanem gazdag társadalmi kifejeződése is van: új kultúra építésére sarkall. Ennek konkrét megvalósulása Chiara egyik utolsó alapítása, a loppianói Sophia

Kerekesz István (2)

Egyetemi Intézet, ahol a karizma hatását vizsgálják a társadalomtudomány, a közgazdaságtan és nem utolsósorban a politika területén az egyes tudományágak szakértői és diákjai. Ugyanennek a törekvésnek a gyümölcse a Politikai Mozgalom az Egységért és a Közösségi Gazdaság. Ahogy azt Maria Voce Emmaus, a Fokoláre Mozgalom jelenlegi elnöke is aláhúzza a rendezvénysorozatra küldött üzenetében, „Chiara számára a politika korántsem jelentéktelen terület: táptalajnak tekintti, amely az egység növekedését szolgálja, nem csak a politikai szinten zajló események szemszögéből, hanem tágabb értelemben véve is, mint a karizma társadalmi kifejeződése.”

Hivatás a városért

A budapesti kerekasztal során Lucia Crepez, aki hosszú éveket Chiara

Március 14-én Budapesten is tartottak politikai fórumot. Balról a második Patrizia Toia európai parlamenti képviselő.

személyes munkatársa volt a mozgalom politikai csoportjában, megvilágította azt az öt, talán legfontosabb fogalmat, amely különösen jellemezte Chiara politikai gondolkodását. Az első a *hivatás*. Ezt a szempontot Lucia egy görög mitológiából átvett történettel világítja meg, amelyben Zeus, az egyes mesterségekkel szemben a politikát nem csupán néhány kiválasztottra bízta rá, hanem mindenkire. Az ókori görög világban minden polgár részt vett a város politikai életében, ez elköteleződést jelentett a közjő mellett. Chiara számára a politikai hivatás a felebarát szeretetén alapul: ilyen értelemben „politikusnak” lenni nem csak lehetséges, hanem kifejezetten minden

ember feladata. Hasonlóan fontos szerepet kap a város, mint az elköteleződés fizikai helye. Ha az emberek, akik megosztják egymással életterüket, szeretik egymást, akkor szeretetből fognak cselekedni, és ez fogja őket arra motiválni, hogy megoldják közös problémáikat. Hogy valaki a települését szolgálhassa, nem kell, hogy közigazgatási szerepet lásson el, vagy valamilyen pozícióban legyen az önkormányzatnál: nagyon fontos feladat jut a helyi közösségeknek és az alulról jövő kezdeményezéseknek, amelyeket a városlakók egymás iránti kölcsönös szeretete mozgat.

A testvériség új jelentése

Chiara számára különösen fontos a testvériség, mely a felebaráti szeretet bizonyára legkézzelfoghatóbb kifejeződése. A *testvériség* így politikai kategória lesz, és Chiara karizmájának fényében új jelentést kap. Nem egy néhány kiválasztott közötti összetartozást jelent, nem is valamiféle szerveződést, ahol páran összeállnak, hogy együtt megvalósítsák saját elképzeléseiket, de még csak nem is egy eszme vagy ideológia, amely egyformává teszi az embereket. A testvériség az a fény, amely minden ember szívében jelen van, és előhossa a személyből igazi, mély identitását. Ez egyben a mellette lévő ember számára is teret biztosít, hogy önmaga lehessen, akit így testvérként, saját testvéreként fog elismerni.

Antonio Maria Baggio, a Sophia egyetem politika professzora elmagyarázza, hogy a testvériség megvalósulása a történelem során korántsem volt teljes, és a társadalmi életben történő konkrét átültetése még előttünk áll. Hiába szerepelt a francia forradalom nemzeti mottójában – szabadság, egyenlőség, testvériség – a szabadság

és az egyenlőség azóta kétségtelenül szinte kötelezően elismert politikai kategóriává nőtte ki magát, ám a testvériség nem került az első kettővel azonos szintre. Valójában épp a felebarát iránti szeretetből táplálkozó testvériség lenne az, amely alapot ad a szabadságnak és az egyenlőségnek, ugyanis ezek könnyen merev ideológiává válhatnak, ha nem ismerjük el, hogy a mellettünk álló ember ajándék.

A kölcsönösség gyümölcsei

A negyedik és ötödik kulcsszó, mellyel Lucia Crepez összefoglalja Chiara látásmódját, az egyesült világ és a részvétel. Az *egyesült világ* a gyümölcse annak, amikor a kölcsönösséget, tehát önmagunk ajándékozását és a másik befogadását nem csak az egyének között valósítjuk meg. „Van egy álmom – mondja Chiara Martin Luther Kinggel és sokakkal együtt. – Képzeljétek el, milyen lenne a világ, ha az egyéneken túl a népek, a nemzetek és az államok is gyakorlattá váltanának az Aranyszabályt, és úgy szeretnék a másik hazáját, mint a sajátjukat!” Nem kevésbé fontos a *részvétel*, amely nem hagyja, hogy bárki is kiszoruljon, mert mindenkinek a közreműködését várja.

A *Politics for Unity* rendezvénysorozat római eseményén Luigino Bruni, a római LUMSA egyetem közgazdaságtan professzora, és Pasquale Ferrara, a European University Institute politikatudomány professzora válaszoltak a fiatalok kérdéseire. Pasquale Ferrara aláhúzta az őszinte és nyílt párbeszéd szükségességét a tőlünk különböző gondolkodású, más kultúrájú és különösen a más vallású emberekkel. E párbeszéd

Keresztés István

során a résztvevő felek nemcsak egyszerűen megosztják egymással látásmódjukat, hanem látható formát is ölt együttműködésük különböző kezdeményezések formájában. Az igazi párbeszédben lévő felek nem egyszerűen egymásra néznek, hanem együtt tekintenek a szükségben lévőkre, akiken segíteni hivatottak. Nem csupán az adott terület problémáira koncentrálnak, hanem belépnek a valóság más területeire. A rendezvényen erről tettek tanúságot néhányan, akik a keresztény-muzulmán vallásközi párbeszédben elkötelezettek.

Merjünk álmodni

Luigino Bruni egy mexikói fiúnak adott válaszában kiemelte, mennyire fontos a fiatalok szerepe az új politika felépítésében, különösen akkor, amikor nehéz a pozitív változásban reménykedni, mint például a korrupció, a gazdasági egyenlőtlenség vagy a maffia által uralt térségekben. Az első és legfontosabb, amit egy országért tehetünk, hogy szeretjük, és hittel elkötelezzük magunkat az ügyünkért. Rávilágított, hogy a nagy változások gyakran kicsi, de prófétai jelentőségű közösségből születnek. Példaként tekinthetjük Mahatma

Az igazi párbeszédben lévő felek nem egyszerűen egymásra néznek, hanem együtt tekintenek a szükségben lévőkre.

Gandhi és társainak történetét is, akik kezdetben csupán heten voltak, de a meggyőződésük hitelessége miatt ez hatalmas mozgalommá növekedett, amely végül függetlenséget adott Indiának. De nem kell térben vagy időben túl messzire menni, hogy hasonló folyamatoknak legyünk tanúi. Olaszországban például a játékautomaták súlyosan káros hatásának megakadályozásért alakult SlotMob mozgalom alig néhány személytől indul el, és hamarosan talán törvényszintre is emelkednek javaslataik.

Chiara politikai öröksége tehát élő, sokszínű, és ami a legfontosabb, mozgásban van. A politikai elköteleződés nem csupán a politikusok feladata, hanem minden emberé, mert a politika mindannyiunk hivatása, a kölcsönös szeretet ezerféle megvalósulásának háttere, tehát a „szerettek szeretete”. A cél pedig az egyesült világ: egy olyan egység, mely nem a sokféleség ellentéte, hanem éppen feltételezi azt, nem a saját identitásunk elvesztésével, hanem annak kiteljesedésével jár. ■

**Minden tette
családias
melegséget és
az Atyával való
bensőséges
kapcsolatának
varázsát
sugározta.**

Jézus utolsó húsvétja

Ezen az estén minden zsidó család összegyűlt a húsvéti étel elfogyasztására. Ez mutatkozik a legjobb alkalomnak, mert ilyenkor az ember készsegebb lélekkel fordul Isten dolgai felé. Jézus három éven át türelmesen tanította a tizenkettőt, megosztotta velük saját lelkét és lenyűgöző, isteni bölcsességét. Most maga köré gyűjti őket. Szeretettel rájuk tekint, egyenként mindenkire: még annyira érzékenyek, nincsenek felkészülve arra, hogy nélküle maradjanak, és még kevésbé arra, hogy a születőben levő egyház keresztjének súlyát magukra vegyék. Ezen az utolsó találkozón, mielőtt felment a Keresztre, ajándékot akart hagyni rájuk: hogy sohasem hagyja magukra őket.

Jézus irányítja a vacsora menetét: minden tette egyszerű, családias, befogadó, melegséget sugároz és az Atyával való bensőséges kapcsolat varázsát. A tizenkettő még sohasem élt át ilyen békés és örömteli légkört, melyben minden egyes részlet fontossága kidomborodik. Megsejtették, hogy itt valami nagy esemény fog kibontakozni.

Angyalok kórusához hasonló csend töltötte be a helyiséget. Jézus kezébe veszi az egyik

kenyeret, megáldja, megtöri, és a szeretet készítésére kimondja ezeket a fontos és forradalmi szavakat: „Vegyétek, és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az Én Testem.”

Aztán szétosztja a kenyeret tanítványai között. Együtt elfogyasztják a bárányt, és a vacsora végeztével még egyszer megmosás a kezüket.

Majd bort öntenek a kehelybe, és Jézus ismét olyan szavakkal szól, amelyeket csak Isten gondolhatott ki: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség, mely sokakért kiontatik.” Majd hozzáfűzi: „Ezt cselekedjétek minden alkalommal, amikor az én emlékezetemre isszátok. Valányszor esztek ebből a Kenyérből és isztek ebből a Kehelyből, az Úr halálát hirdetik, amíg el nem jön.”

Az utolsó vacsora termék légkörébe jobban illett a csend, mint a szó, hogy meg ne törje az Ég zamatát hordozó események varázsát és a mély egységet, mely megszületett.

Ideje volt továbbindulni: a rituális himnusz eléneklése után Jézus is kiment a szabadba tanítványaival. Elkezdődött a sötétség órája. Az ő lelkükbe azonban kitörölhetetlenül belevésődött a mennyország pecsétje. ■

Ignito

(Igino Giordani írói álneve)

Forrás: CN, 1958

Fordította: Tóth Judit

A mennyország elővételezése

Chiara Lubich kiadatlan naplójából közlünk rövid részleteket az Eucharisziával kapcsolatban. Ezekben az írásokban kifejezi Krisztus iránti csodálatát és hálóját azért, hogy lehozta az Eget a Földre, azáltal hogy jelen van az Oltáriszentségben és a belőle táplálkozó keresztényekben.

Nagyon jó lett volna Jézus idejében élni, ez kétségtelen, de Jézus Palesztinában élt, tehát oda kellett volna mennünk, hogy találkozhatnánk vele. Most viszont jelen van a föld minden pontján. [...]

Isten elgondolása szerint az Eucharisztia célja bizonyára a következő: Isten emberré lett, hogy megváltson bennünket, sőt, eledellé vált, hogy vele táplálkozva másik Jézussá váljunk. Más az, ha láthatjuk Jézust, és más, ha a jelenléte lehetünk, ha másik Jézus lehetünk itt a földön.

Az Eucharisztia célja, hogy Jézusból táplálkozzunk és másik Jézus legyünk, sok másik Jézus legyen, hiszen Ő úgy szeretett minket, mint önmagát.

Az Eucharisztia forrás, amelyből sokkal többet meríthetünk, mint eddig. Minden nap áldozunk, de nem

érezzük át igazán, hogy mit is teszünk, pedig ezt „ki kellene használnunk”, hogy az eucharisztikus Jézust különlegesen is szerető emberekké váljunk.

(1961. szeptember 17.)

Igazából nincs nagy különbség az Ég és a Föld között, hisz minden reggel magamhoz vehetek, és ott látlak minden templomban, mert jelen vagy.

(1960. szeptember 14.)

Eucharisztia! Minden nap beszélhetek veled. Egyedül lehetek veled! Tudom, hogy egyedül csak értem is meghaltál volna..., de az, hogy minden nap meglátogatsz, szinte már túlságosan is ékes bizonyítéka ennek. Elmondhatnám neked ügyes-bajos dolgaimat, hisz ezért költözöl a szívembe minden nap..., de olyan

© Depositphotos.com / Steven Heap

Az Eucharisztia lehozza az Eget a Földre.

erősen érzem a jelenlétedet, és annyira tudatában vagyok személyes ajándéknak, mint még soha, így a szívemből csupán és mindenekelőtt eféle kérés tör elő: „Kérem Tőled, a Te nevedben, hogy add meg az összes kegyelmet, amit csak adni tudsz minden élőnek... és minden megholtnak!”

(1960. szeptember 22.)

Akkor művész a művész, ha képes kifejezni önmagát alkotásában. Jézus remekműve tehát az Eucharisztia

(1960. október 9.)

Áldozáskor nem arról van szó, hogy Isten belénk költözik, hanem arról, hogy mi költözünk Isten-be. Ugyanígy, amikor Jézus köztünk van, mert az ő

nevében egyesülünk, akkor Ő átölel bennünket, a mennyek országa átölel bennünket.

(1961. február 5.)

Egy alkalommal repülön ültem, az ég üresnek tűnt, annyira élő volt bennem Jézus jelenléte az Eucharishtiában. Alig vártam a földet érést, hogy az eucharisztikus Jézussal lehessenek.

[...] A föld mintegy elővételezése lett a mennyországnak, mert jelen van az eucharisztikus Jézus.

(1964. június 24.)

**Forrás: CN 2015/4
Fordította: Tóth Judit**

Szolidaritás mindenkivel

„Mindenkinek mindene lettem” (1Kor 9,22)

A korintusiakhoz írt első levélben Pálnak védekeznie kell, mert kétségbe vonják apostol voltát. Pál, miután „látta Jézus Krisztust” (vö. 9,1), teljes joggal tart igényt erre a címre. Bár élhetne apostoli jogával és hatalmával, inkább szolidaritást vállal mindenkivel, egy lesz közülük, hogy eljuttassa hozzájuk az evangélium újdonságát.

Ötször is elismétli, hogyan vált eggyé: a zsidókkal, és irántuk való szeretetből alávetette magát a mózesi törvénynek, noha magát nem tartotta a törvény alávetettjének; aztán a nem zsidókkal, akik nem követik a mózesi törvényeket, köztük is úgy van jelen, mintha a mózesi törvényen kívül állna, pedig a nagyon sokat követelő jézusi törvénynek van alávetve. Azokkal, akiket „gyöngének” neveztek – valószínű az aggályos keresztények voltak, akiknek problémát jelentett, hogy a bálványoknak áldozott húsból egyenek –, ő is gyöngévé vált, pedig „erős”, mert szabad ezektől. Egyszóval „mindenkinek mindene” lett.

Elmondja, azért tesz így, hogy mindenkit „megnyerjen” Krisztusnak, és mindenképpen „megmentsen” legalább némelyeket. Tudja, hogy csak néhányan fognak válaszolni szeretetére, de emiatt senkit sem szeret kevésbé, mindenki szolgálatára áll, ahogy az Úr példáján látta: Ő Isten volt, és „kiüresítette magát, szolgai alakot öltött és hasonló lett az emberekhez.” (Fil 2,7)

„Mindenkinek mindene lettem”

Chiara Lubich ezt az alapállást hangsúlyozza, amikor a „szerelem művészetéről” beszél, melyet egyetlen kifejezésben összegez: „váljunk eggyé”. A szerelem „diplomáciáját” látja ebben. „Ha valaki sír – írja –, sírjunk vele! Ha nevet, örülünk vele! Így megoszthatjuk egymással a keresztet, hogy több vállra nehezedjen, és megsokszorozódik az öröm, mert sok szív részesedik benne. [...] Váljunk eggyé a felebaráttal

Jézus iránti szeretetből, Jézus szeretetével, mígnem a felebarát is, a bennünk lévő isteni szeretettől édesen megsebezve eggyé akar majd válni velünk, és kölcsönösen segíteni kezdjük egymást, megosztjuk álmainkat, terveinket, érzéseinket. [...] Ez a szeretet diplomáciája. Kifejeződésében és megnyilvánulásában nagyon hasonlít a szokásos diplomációhoz, mert nem mindent mond ki, amit elmondhatna, mert a testvér nem örülne neki, és Isten előtt sem lenne kedves; tud várni, tud szólni és célba tud érni. Az Ige isteni diplomáciája, aki testté lett, hogy átistenítsen minket.”

Chiara finom pedagógiával bemutatja az „eggyé válás” mindennapos akadályait is: „Néha a szétszórtságból, néha a kontroll nélküli vágyból adódik, hogy meg gondolatlanul elmondjuk, amit gondolunk, vagy kéretlenül tanácsot adjunk. Máskor azért nem vagyunk kész eggyé válni felebarátunkkal, mert úgy gondoljuk, nem érti meg szeretetünket, vagy más előítéletek fékeznek le irányában. Megakadályozhat az a rejtett szándék is, hogy megnyerjük saját ügyünknek.” Az eggyé váláshoz tehát határozottan „arra van szükség, hogy elvágjunk, vagy félre tegyünk mindent, ami leköti a szívünket és a gondolatainkat.” Folyamatos és fáradhatatlan, kitartó és érdek nélküli szeretetre van szükség, mely Isten nagy és hatalmas szeretetére bízta magát.

„Mindenkinek mindene lettem”

Ez az evangéliumi meghívás nem azt kívánja, hogy kritika nélkül elfogadjuk a másik minden cselekedetét, mintha nem lenne saját életstílusunk vagy saját elképzelésünk. Ha oly mértékben szerettünk, hogy a másikká váltunk, és amiben osztozunk vele, az ajándék, szeretetből, és őszinte kapcsolatot szült közöttünk, akkor meg lehet, sőt meg is kell osztanunk vele gondolatainkat, még akkor is, ha esetleg fájdalmat

© Depositphotos.com / Zvonimir Alletic

El kell vágnunk, félre kell tennünk mindent, ami leköti a szívünket és a gondolatainkat.

okozunk ezzel, de végig meg kell maradnunk a legmélyebb szeretetben. Az egygyé válás nem a gyengeség jele, nem nyugodt, békés együttélésre törekvés, hanem egy szabad és szolgálatkész ember megnyilvánulása, amihez bátorságra és határozottságra van szükség. Fontos, hogy szem előtt tartsuk az egygyé válás célját is. Pál az üdvösségre szeretné vezetni az embereket, ezzel igazolja, hogy mindenkinek mindene lett. Ez az út, hogy beléphessünk a másikba, és felragyogtassuk a benne élő jót és igazat, felélessük az esetleges hibákat és elültessük benne az evangélium magját.

Ez a szándék „egygyé válásunk” végső oka. A politkának és a kereskedelemnek is érdekében áll közel kerülni az emberekhez, behatolni a gondolataikba és megérteni igényeiket, szükségleteiket, de itt mindig

jelen van a törekvés, hogy ez megtérüljön. Az „isteni diplomáciában – Chiara szerint – éppen az a nagy, a sajátos és talán páratlan is, hogy a másik java mozgatja, és az önzésnek még az árnyékától is mentes.”

„Váljunk egygyé” tehát, hogy mindenkit segítsünk növekedni a szeretetben, és így hozzájáruljunk az egyetemes testvériség megvalósulásához, ami Isten álma az emberiségről, Jézus az életét adta ezért. ■

¹ „Diplomazia”, in Scritti spirituali/1, Città Nuova, Roma 2003⁵, p. 88-89.

² La vita, un viaggio, Città Nuova, Roma 1994⁴, p. 63.

³ „Diplomazia”, cit., p. 89.

Fordította: Reskovits Ágnes

Ecset és véső a mindennapokban

A hagyományos bútorokkal berendezett, 1930 körül épült vályogfalú szegedi parasztházban egy pohár bor mellett beszélgetünk a fiatal művészpárral, Cilivel és Marekkel, miközben be-beszalad két kisiuk, Marek és Bogdán.

Megosztanátok velünk néhány friss élményt az alkotásokkal kapcsolatban?

Cili: Mielőtt a gyerekek megszülettek volna, majdnem minden nap festettem. Sokat utaztunk, és én mindig vittem magammal egy kis táskára való papírt, ecsetet, festéket, és mindenhol festettem négy-öt munkát. A gyerekek mellett abba kellett hagynom, és ezt nagyon nehéz volt elfogadnom. Kezdetben egy apró dologban éltem ki a festés iránti vágyamat, a babanaplóban: leírtam a gyerekvárás és anyaság minden fontos momentumát, és festettem mellé vicces képecskéket. De az utóbbi időben újra dolgozom: festettem egy

óvodás gyerekeknek való kártyacsomagot, amelyről az ABC betűit tanulhatják. Közös volt a munka: én készítettem a festményeket, Marek a digitalizálást és számítógépes grafikát. Karácsonyra már ajándékba is adtunk ebből néhány csomagot ismerős kisgyerekes

családoknak. Az élet hozta az inspirációt: a kis Mareknek kiejtésbeli nehézségei vannak, és kezdett egyre több betűt felismerni a képeskönyvekből. A babanapló kapcsán alakult ki ez a gyerekeknek szóló tarka-barka mesevilág a naplóillusztrációimból. **Marek:** A közelmúltban három nagy emlékművet készítettem a világháborús évfordulók kapcsán. Ezek a munkák sok utánajárást igényelnek, csapatmunkában készülnek. Inspiráló beszélgetéseknek adott alkalmat, ahogy többen együtt kerestük a történelmi események háttérét. Komoly kihívást jelent, hogy milyen formát

ölsön egy emléket állító mű. Nagy élmény találkozni azokkal, akik átérték a háborút, és munkámmal hozzájárulhatnak ahhoz, hogy egy-egy ilyen alkotáson keresztül tovább éljenek emlékeik.

Mit jelent számotokra a művészet?

Marek: A művészet több mint szakma. Olyan, mint egy idegen nyelv: egy csatorna, amelyen keresztül számtalan módon kifejezhetjük az érzéseinket, hogy könnyítsünk a lelkünkön. Külön adottság, „nyelvérzék” kell hozzá. Két formáló erő segít az előrehaladásban: az egyik, hogy egyre összetettebb problémák merülnek fel az ember személyes életében, a másik, hogy az évek során – mint a nyelvnél – az ember szaktudása is változik, egyre pontosabb lesz.

Az alkotó munka olyan lételem, olyan habitus, ami nélkül nem tudunk élni. Az, hogy gyötrelmes vagy nem, eltörpül amellett, hogy általa megtaláljuk a módot, hogy kifejezzük érzéseinket, gondolatainkat.

Cili: Az alkotás olyan, mint egy gyermek világrahozatala és nevelése. Rengeteg kihívással jár, de nagyon nagy öröm, amikor sikerül megtanítani valamit. Ugyanígy néha fárasztó és hosszú ideig tart létrehozni egy művet, de nagy meglepéssel jár.

Nekem kicsi koromtól sokat jelentett a festés és rajzolás. A kézügyességet több oldalról örököltem: anyai nagyapám festő volt, és rengeteget festett velem gyerekkoromban, apukám pedig világeletemben nagyon szeretett rajzolni, és bár nem volt lehetősége képzőművészeti tanulmányokat folytatni, címfestőként dolgozott. Bennem fokozatosan alakult ki a vágy, hogy kizárólag képzőművészettel foglalkozzak az életem folyamán.

Mi nem kiemelkedünk a művészetből, hanem a művészet folyik bele a hétköznapjainkba és járja át teljesen.

Bevonjátok egymást az alkotás menetébe?

Cili: Folyamatosan. Csak előnyeit látjuk annak, hogy mindketten „vizuális lények” vagyunk. Munka közben kikérjük egymás véleményét, tanácsokkal segítünk. Szakmai instrukciókat adunk egymásnak, és sokszor kérjük barátaink véleményét is, hiszen az alkotás nem csak képzőművészekhez szól.

Marek: Annyira konkrét is lehet a segítség, hogy például egyikünk elmosogat, hogy a másiknak időt nyerjen. Mi nem kiemelkedünk a művészetből, hanem belefolyik a hétköznapjainkba és teljesen átjárja. A legnagyobb veszedeéseink végén például elkezdjük a másik

Brzózka család albumából (4)

alkotásairól a negatívumokat sorolni. Innen tudjuk, hogy most már be kell fejezni a vitát.

Hogyan találja meg egy képzőművész szabad, önálló kifejezőmódját?

Marek: Most, hogy sokat dolgoztam megrendelésre, kicsit elfáradtam, és felvillanyoz, hogy a saját gondolataimhoz visszatérhetek. De a kettő nem más abból a szempontból, hogy mindenféleképpen kifejezi önmagát az ember. Meg kell találni az egészséges arányt a saját és a megrendelő gondolatai között, ami konkrétságával inspirálóan hat.

RÖVID, ÖSSZEFONÓDÓ ÉLETRAJZ:

Brzózka Marek:

Képzés: Magyar Képzőművészeti Egyetem, vizuális nevelőtanár és szobrász szak -2008

MKE szabad művészetek doktora képzés 2013-

6 köztéri alkotás. Használt anyagok: bronz, kő, fa és terrakotta.

Szántó Cecília:

Képzés: Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Kar, festő szak -2008, MA -2011. Használt anyagok: olajfesték, akvarell, grafit.

Közös:

Születési év: 1983;

Házasság: 2010;

Gyermekek születése: 2011. szeptember: Marek, 2013. május: Bogdán.

Együtt több mint 20 kiállítás, kétszer nyerték el mindketten Szeged városa fiatal művészeknek adott támogatását.

A kortárs művészet a világ eseményeire való reflektálás, ami általában több negatívumot tartalmaz, mint pozitívumot, ez érthető. Minket is érdekelnek ezek a gondolatok, de erősen ragaszkodunk a hagyományokhoz. Sokat jelent nekünk a család, a vallás, és az, hogy mindketten ezzel foglalkozunk. Ez erőt ad ahhoz, hogy a művészetben el tudjuk helyezni magunkat. Az egyetlen alapelvetően klasszikus látásmódot közvetítettek, és most a doktori képzésem keretében a szabad művészetekkel is foglalkozom. Ezáltal felszabadultabb vagyok, le tudom tenni a konvenciókat, nemcsak a hagyományos ábrázolással tudok foglalkozni. A gyerekekkel megélt élményeim is hatással vannak a bennem élő alkotóra: például múltkor homokformákat csináltuk a kisfiaimmal, és ez is új ötleteket indított el bennem.

Megélik-e a művészet misszió voltát?

Cili: A festményeim kilencven százalékát tájkép. Ez talán örökség

is, mert festő nagypám szintén szerette a tájkép-témát. Mindig lenyűgözött a természet: Isten teremtményei, a fák, a növények, ezek a hétköznapi dolgok számomra felségesek. Az, hogy a képeimből mi sugárzik, arról a nézőket kellene megkérdezni, de engem, amikor festek, óriási alázat és tisztelet tölt el a természet iránt. Amint megláttam a tájat, megvan a fejemben a kép, és már szinte nem is kell a látvány, bennem él.

Marek: Isten saját képére alkotott minket, ezért úgy gondolom, hogy ezt az alkotásra való hajlamot és képességet is öröktől belénk helyezte. Innen fakad a művészet létjogosultsága is: az ember keresi a formát az önkifejezésre. A hasznosságát az idő fogja megmutatni, de már most is kapunk annyi visszajelzést, hajtóerőt, hogy mindig újra nekivágunk. Persze jó lenne azzal a tudattal élni, hogy szüksége van rá a világnak. ■

Mint egykor Cili édesapja és nagypája, most ő rajzol gyermekeivel.

Brazília családját albumából

Mint két gyümölcs

Körülbelül tíz éve vagyunk házасok. A mély egyetértés ellenére, még a mai napig is észrevesszük, hogy nem tudjuk megélni az igazi intimitást a kapcsolatunkban, nem tudjuk szabadon kifejezni magunkat úgy, hogy ne féljünk a másik elítélő gondolataitól. A testi intimitás terén látszólag nincsenek problémáink, de ezzel sem vagyunk teljesen elégedettek. Gyakran teszszük fel magunknak a kérdést: „Mi is valójában egy pár intimitása, és mit kell ahhoz tennünk, hogy ezt elérjük?”

aláírt levél

Szép a vágyatok, hogy egyre jobban elmélyítsétek a kapcsolatotokat, és nem elégedtek meg azzal, amit már elértetek. Ez az, ami élővé és izgalmassá teszi minden pár életét. De összpontosítsunk a kérdésekre: Mit értünk intimitás alatt? Nem egyszerű meghatározni ezt a fogalmat. Az intimitáshoz általában szükség van a készségre, hogy önmagunk legmélyebb valóját osszuk meg a másikkal; ez egy nagyon lényeges energiaforrás a házasságban. Az intimitást azonban nem szabad összekeverni az összeolvadással, vagyis a szimbiózissal, amikor az egyik nem tud a másik nélkül élni. Az intimitás a legteljesebb közösséget jelenti, de a házас felek egyéniségének tiszteletben tartásával. Az igazi intimitás érlel, felszabadít, megerősít, nem akadályozza meg a személyek egyéni fejlődését, hanem inkább segíti azt. W. Pasini, hogy jobban megértesse, mit is jelent az intimitás egy kapcsolatban, egy metaforát használ: „Gondoljunk a párra először úgy, mint két dióra: a kemény héj megakadályozza őket az intim közösségben. Ezzel elmentésben, ha két lágýhéjú gyümölcsöt (mondjuk epret) veszünk, azt az összeolvadás veszélye fenyegeti. A helyes intimitás olyan, mint két sárgabarack egymás

Fotó: CN

mellett, ahol a kemény mag különálló marad, de a gyümölcsös összeolvad.” A házastársak akkor mondhatják el, hogy elérték az intimitásra, amikor képesek álscím nélkül megosztani legmélyebb és legtitkosabb gondolataikat, érzéseiket, érzelmeiket, sőt még a testüket is, lényegében életük minden részletét. Amikor ez kialakul, csak akkor tesz

a házastársi kapcsolat igazán elégedetté, akkor válik a gyengédség és a melegség forrásává. Az intimitás fokozatos mélyülésével, a pár különös és szent légkör megtapasztalására juthat el, ami belső fényt hoz magával. Így a házasság felek képesek egymásra hangolódni, és bizonyos mértékben fellebbenni látják a másik titkára boruló fátylat. Ám az

intimitás nem születik meg azonnal, magától. Kölcsönös és állandó odaadásra van szükség, és sok újrakezdésre. Fokozatosan bátorságot kell meríteniük, hogy odaadják magukat, benne legyenek a játékban, teljesen megbízhatnak a másikban és felfedjék magukat előtte, törekvésükkel együtt. ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

PSZICHOLÓGIA

Ezio Aceti

A szülői mesterség

A pszichopedagógiai szakközépiskola tanulója vagyok, és szeretném megköszönni az előadást, amit az iskolánkban tartott. Lenne egy kérdésem: Milyen a szülői mesterség?

aláírt levél

Van olyan munka, amire az ember pályázik és felkészül, például orvos, tanár, asztalos vagy focista szeretne lenni. A szülői mesterség viszont ránk köszönt, mert amikor egy pár életet ad egy gyermeknek, hirtelen azon veszi észre magát, hogy egy újszülöttel kell foglalkoznia. Bár ez nagyon szép és kedves feladat, a valóságban azért elég bonyolult. Először is azért, mert minden gyerek önálló személyiség, és megvannak a maga tulajdonságai. Másodszor azért, mert minden szülőnek megvannak a maga elvei, és úgy gondolja, azt helyes megtanítani a gyerekeknek, ami szerinte a javát szolgálja. Harmadrészt azért, mert nincs olyan iskola, ahol felkészítenének a szülőségre. Így aztán sajnos sok gyerek nő fel téves elképzelésekkel, és ez nagyobb korban bajba keverheti. Bár mindenki szabadon szembefordulhat a tanultakkal, mégis nehezebben követ el rosszat az, akit jóra neveltek. Arisztotelész szerint, ha egy ember sokszor ismét meg valamit, az a szokásává válik. Tehát, ha egy gyermek jó nevelést kap, és aszerint

viselkedik, nagyobb a valószínűsége, hogy jóra törekvő és önzetlen felnőtté válik. Van néhány javaslatom, hogyan legyünk jó szülők:

1. Hagyjunk fel a személyiséghez kötődő előítéletekkel! Egyetlen gyerek sem rossz természetű. Mindenkinek megvan a saját személyisége, és ahogy megéri, ez hasznossá válhat mindenki számára. Vegyünk például egy visszahúzódó kislányt, aki nehezen lép kapcsolatba másokkal. Ez a kislány, ha támogatják, és nem hányják a szemére féltékenységét, figyelmes felnőtt nővé válhat, aki gondoskodik másokról.

2. Egy kapcsolatban mindenkinek megvan a maga igaza. Ezért mikor a gyerekekkel, vagy bárki mással kapcsolatot építünk, fontos egyetértésre törekednünk. Ez segít kifejleszteni bennünk a neveléshez szükséges legfontosabb tulajdonságot: az alázatot. Az alázat abból áll, hogy magunkat mindig a másik adósának tartjuk, mert megbecsüléssel tartozunk neki, hogy szeretetre méltó személyt lássunk benne.

3. Fontos tolerálni magunk és gyermekeink hibáit. A tolerancia segít megérteni, hogy nem kell mindig magabiztosnak látszanunk, hanem inkább emberinek, akik teljes odaadással foglalkoznak a neveléssel. Ezt úgy érhetjük el, ha a szülők nem tekintik saját tulajdonuknak gyermekeiket, hanem úgy tekintenek rájuk, mint szívüknek kedves emberekre, akik rájuk vannak bízva.

4. Végül, ha módokban áll, indítsatok el a városokban egy képzést a szülők részére, hogy közösen tanulhassátok meg a nevelés csodálatos feladatát! ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

**AZ ÉRSEK TUDTA, HOGY
MEG FOGJÁK ÖLNI, MERT
A SZEGÉNYEK VÉDELMERE
KELT AZ ŐKET ÉRT
ERŐSZAK MIATT.**

Az élet ára

Oscar Romero halálának évfordulóján az emberek minden évben némán vonulnak San Salvador utcáin, El Salvador fővárosában, hogy emlékezzenek az érsekre, akit 1980. március 24-én misézés közben ölt meg a katonaság által felbérelt gyilkos. A világ 1980 óta jelentősen megváltozott, de a közép-amerikai kis ország püspökének üzenete ma is fennhangon szól hozzánk. Harmincöt évre volt szükség ahhoz, hogy befejeződjön az eljárás, és most Oscar Romerót boldoggá avatják. A hosszas munka és a felmerült sok nehézség az érsek gondolatait és lelkipásztori tevékenységét ellenzők táborának, valamint a személye körül kialakult konfliktusos helyzetnek tulajdonítható. Oscar Romero tudta, hogy meg fogják ölni, mert szembeszállt a forradalmi gerillákkal, és a szegények védelmére kelt az őket ért erőszak miatt. Három héttel halála előtt ezt mondta gyóntatójának: „Sokba kerül, hogy elfogadjam az erőszakos halált. Úgy kell elébe állnom, hogy Istenért adjam életemet... Ő segítette a mártírokat, és ha szükségem lesz rá, akkor érezni fogom közelségét, miközben felajánlom neki utolsó lehetőséget. De a halál pillanatánál is fontosabb, hogy egész életünket neki adjuk és érte éljünk.”

Fotó: CN

Victoria Gomez

Forrás: CN 2015/4
Fordította: Tóth Judit

A testvériség otthon kezdődik

focolare.org

Vajon korunkban is lehetséges azt a prófétai hivatást megvalósítani, ami a megszentelt élet jellegzetessége?

szenteltektől. – húzza alá Antonia Moiolo nővér. – „A mag, amit Chiara elvetett a szívünkben, kicsírázik, időnként virágozik és prófétai jel lesz, mely megmutatja az utat az elvesztett emberiségnek, *külső várkastéllyá* válik, szeretet sugároz.”

„Növekedjete az egység lelkeségében és éljéte meg ezt a lelkeséget! – kéri a Megszentelt Élet Intézményei és az Apostoli Élet Társaságai Kongregációjának prefektusa, João Braz de Aviz bíboros a focolare lelkeséget követő szerzetesnőktől és

„Súlyos balesetet szenvedtem és kórházba szállítottak. Életemben először tapasztaltam meg ilyen fájdalmat” Felicitas nővér tapasztalata ez, aki a Fülöp-Szigeteken él. Így folytatja: „De Isten szeretetét tapasztaltam meg mindazokon keresztül, akik meglátogattak. Volt, aki behozta az Oltáriszentséget, és abban a pillanatban ez a minden volt számomra. Aztán egy pap látogatott meg, aki teljes nyitottságot és készséget tanúsított felém. Szeretet vett körül, amire én is válaszoltam, és kialakult a kölcsönösség.” Felicitas nővér tapasztalata rávilágít, hogy a focolare lelkesége egy lehetséges válasz a közösségi élet és az apostolkodás igényeire a világban: „Rendkívüli egybecsengés van aközött, amit az Egyház és a világ kér az Istennek

A megszenteltek hivatása az, hogy utakat nyissanak meg, miközben Isten országa értekeiről tesznek tanúságot.

szerzetesektől. – Amikor a karizmák találkoznak, akkor életre is kelnek, az egység lelkisége felragyogtatja és megvilágítja a többi karizmát. Nincs szükség szavakra, elegendő, ha a megélt evangélium tanúságtévői vagyunk. Ez jelenti a változást. Az Istennek szenteltek hivatása az, hogy prófétai utakat nyissanak meg, miközben a Mennyeik Országának értekeiről tesznek tanúságot. Ezt várja ma az Egyház és az emberiség, ezért kell visszatérni az eredeti karizmához és életre kelteni.”

Giuseppe Zanghí kutató és filozófus Chiara Lubichban egy különleges fény hordozóját látta, amely megteremtette egy új kultúra feltételeit. Ez az új kultúra az elhagyott Jézusból fakad, aki a ma emberének Istene. „Zanghí professzor gondolatai – magyarázza Antonia nővér – arra ösztönöznek, hogy világítótornyok legyünk az éjszakában, őrszemek, akik hírül adják a hajnalt. Vajon korunkban is lehetséges azt a prófétai hivatást megvalósítani, ami a megszentelt élet jellegzetessége? A kolostorok és közösségek a múltban a kultúra és a lelkiség nagyra becsült központjai voltak. Elképzelhető, hogy ma is úgy tekintsünk ezekre a régi és egyben új valóságokra, mint kihívásra?”

„Az ajándékok egész »kincsesládát« találjuk itt meg – állapítja meg Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke. – Ezeket a kincseket együtt tudjuk az Egyháznak és a világnak ajándékozni. A világnak, ahhoz, hogy higgyen Krisztusban, látnia kell, mennyire szeretik egymást a keresztények.

Fotó: CN (3)

A gazdagság, amit Isten ad nekünk, és amely által egy családdá tesz, az emberiségért van. Ez az értelme a kifelé fordulásnak, amit Ferenc pápa folyamatosan hangsúlyoz. Az egyetemes testvériség a közöttünk levő testvériséggel kezdődik,

minden kolostorban, minden közösségben, minden kongregációban, minden rendben és aztán az egész Egyházban.” ■

Forrás: focolare.org
Fordította és szerkesztette: Tóth Judit

Egy fa ereje a kis magban

Előzmények nélküli az a kongresszus, melyet 2015. február végén Budapesten tartott meg a Fokoláre Mozgalom kelet-európai ifjúsága.

Első blikkre szokványosnak tűnő látvány fogadta február 19–22-én Budapesten a Párbeszéd Házába betérőt: százhatvan fiatal hallgat néhány előadót. Ha valaki kicsit elidőzött, felfigyelhetett már némi különlegességre, mint például

az elhangzó mondatok nyelvének váltakozására, a hét fordítóra, a figyelem és a program minőségére. De ha elbeszélgetett egy ráérő résztvevővel, hamar rájöhetett, hogy a találkozó több szempontból is rendkívüli. A teljesség igénye nélkül: a jelenlévők Európa keleti

országaiból jöttek, nagy részük szerény anyagi körülmények közül, és nincs gazdag mecénás a háttérben; a program az első ötlettől a megvalósulásig mindössze néhány hónap alatt állt össze, eleinte csak két ország fiataljainak tervezve; a szervezők átlagéletkora pedig nem haladja meg a 25 évet... Folytassam?

„Történelmi ez a találkozó, hisz az elmúlt évtizedekben – amióta vannak a közép- és kelet-európai régióban »genek« (a fokolár lelkiséget elkötelezetten élő fiatalok), hol helyi találkozókat szerveztünk, hol Olaszországban vettünk részt nemzetközi kongresszusokon – emlékezik vissza az egyik résztvevő, majd így folytatja: – A 2012-ben megrendezett budapesti fesztivál, a Genfest más volt, hisz azt komoly szakértői apparátus tervezte, szervezte. De arra nem volt

még példa, hogy együtt és Budapesten találkozzunk mi, kelet-európaiak. Hogy ez most mégis megvalósult, annak egyetlen magyarázata, hogy Isten egyszerre ültette el és érlelte meg románok, oroszok, horvátok, litvánok, csehek szívében a vágyat a találkozásra egymással Őbenne.”

Az előkészítő és vendégvárási munka oroszánrészt maguk a fiatalok végezték, szlovákok és magyarok együtt, hol skype-on, hol e-mailen, és leginkább angolul értekezve. A helyi közösség apraja-nagyja is kivette részét: több étkezést készítettek elő és szolgáltak fel, a legkisebbek például kókuszgolyót gyúrtak, az egyik ebédet pedig a szlovák közösség tagjai készítették és hozták el, áldozatot nem kímélve.

A legizgalmasabb kalandot talán az a néhány fiatal élte meg, akik 2014 novemberében letették voksukat a találkozó mellett, és ezzel előre vállalták a szervezés kihívásait és nehézségeit. Pillantsunk be a lelki kulisszák mögé:

Ezen a kongresszuson kicsiben átéljük népeink egységét.

„Számomra a kongresszus már akkor elkezdődött, amikor az első e-mailt elküldtük a szlovákoknak. A készülétek során többször el kellett felejtenünk az akaratunkat, de ez az út vezetett el oda, hogy közösen felépíthetünk valami nagyszerűt, és ezt együtt folytathatjuk. Az egész kongresszuson rajta volt Isten áldása, ami abban mutatkozott meg, hogy egy családdá váltunk.” (Dávid)

„A kongresszus alatt, de már az előkészületekben is nagyszerű volt megtapasztalnom, hogy minden egyes újra kimondott, vagy

másokkal együtt megerősített »igen« sok erőt tudott adni, és a Jóisten szeretete visszatükröződött minden-
kiben, akikkel együtt meg-
éltük ezeket a pillanatokat.” (Klári)

„Mindent megtettünk, hogy létrejöhessen, és sok gondviselést kaptunk. Bizalomra alapuló kapcsolatban éltünk, munkálkodtunk. Az érkezettek létszáma egy jel, ami azt mutatja, hogy a többi ország fiataljai is vágytak erre a találkozásra. Egy történelmi kongresszust éltünk meg, nehéz visszaadni így szavakban, még nem fogjuk fel teljesen, mi történt velünk, közöttünk! Úgy éreztem: próféta vagyok, előrevetítjük, kicsiben megéljük azt, ami majd az országaink, népeink között lesz egyszer. Mint ahogy a magban az egész fa ereje és szépsége ott rejtőzik.” (Silvia)

A résztvevők megtapasztalták, hogyan épül tégláról téglára Isten országának egy darabja. Ahogy a találkozó mottójában állt: Europe together – Európa együtt, az egyesült világ itt megvalósult! ■

FEEDBACK - KÜLFÖLDIEKTŐL

- Tetszettek a többiek tapasztalatai, és mindaz, amit a csoportban közösbe tettünk, mert rájöttem, nem vagyok egyedül, mások is keresik kérdéseikre a választ, és megértettem, hogy sokkal mélyebben megélhetjük az életünket.

- Számomra a szentségimádás volt a legmélyebb pillanat, mert pont erre volt szükségem. Megértettem, hogyan kell Isten hangját hallgatni önmagunkban.

- Tanulmányaim végéhez közeledve tele vagyok stresszel és aggodalommal. Ez a két nap, amíg körül voltam véve a fiatalokkal, jó és felfrissítő élmény volt.

- Fellelkesített a téma, amely arról szólt, mi a hivatásunk fiatalként. Megnyitotta elmémet és lelkemet, hogy mindent elhagyva ott kövessem Jézust, ahova hív. És hogy tüzesen éljek, tudva, hogy Ő mindig velem van.

- Nagyon megmaradt bennem az utolsó este, amikor kis bemutatót tartottunk a népeinkről. Nagyon egyszerű volt, semmi színpadiaság, de a teljességet, az egységet éreztem meg. Olyanok voltunk, mint a vezeték, amelyben szabadon fut az áram.

- A gondolatébresztő kerekasztal-beszélgetésben nagyon hasznos etikai alapokat és iránymutatást kaptunk arra, hogyan álljunk az élet védelméhez, a homoszexualitás kérdéséhez, a szakmánkban való munkához. Rádöbbsentem, mennyire fontos, hogy értékeinket vállaljuk és közvetíteni tudjuk a társadalomban, és az is, hogy ne zárkózzunk el senkitől, aki másképp gondolkodik.

Ilustración: Eleonora Moretti

Mindenkire szükség van

Csendet kérek! Hallgassátok csak! A madarak éppen válogatót tartanak az Erdő Többszólamú Kórusába az öreg tölgy ágain. „Kérem a következő jelöltet!” – mondja szűkszavú komolysággal Zengő, a kórusvezető csalogány. Egy gyönyörű kéktollú madárka lép elő, a hasa fehér, begyét fekete sáv díszíti, mintha nyakláncot viselne. A kék szajkó, akit Dórinak hívnak, rákezd egy fülsértő nótára. A többi jelölt azonnal kifütyüli, Zengő pedig értetlenkedve kérdezi: „Őszintén, hogyan is gondolhatta...” Ám az öreg tölgy érces hangja félbeszakítja: „Kedves barátaim! Nem véletlenül állt elénk a kék szajkó!” Mindenhol kuncogás hallatszik, de a tölgy tovább beszél: „Hallgassatok rám, hisz én már meglehetősen sok koncertet megértem. A kórust mindig beárnyékolta a félelem, a tudat, hogy a koncert elvonhatja a figyelmüket a veszélyekről, és talán nem veszik észre a közeledő vadászt. Ám most itt van Dóri, hangja az nem sok van, ezért egyetérttek azzal, hogy ne énekeljen a kórusban, de a koncert sikeréhez talán épp olyan nélkülözhetetlen, mint egy trillázó csalogány vagy pacsirta. Őrt állhat, és figyelhet, s ha veszély közeleg, jelez, így mindannyian nyugodtan énekelhettek.

Meg kell tanulnotok, hogy ne becsüljétek le egyet sem az ajándékok közül, amivel a Teremtő megajándékozta teremtményeit: mindenre szükség van a Világmindenség Nagy Kórusának összhangjához. Bölcsességében az Úr egyiknek a szépséget ajándékozta, szép hang nélkül, a másiknak éles hallást, ám homályos látást adott, valaki a gyorsaságot kapta, ám erő híján van, így senki sem mondhatja, hogy nincs szüksége a többiekre. A Teremtő mindent jól elrendezett.” Most már csupán az érintett beleegyezésére van szükség. „Szeretnél a kórus Őrszeme lenni?” – kérdezi Zengő, mire Dóri sokak megdöbbenésére nem vonul el sértődötten és megalázva, hanem boldogan felkiált: „Igen, persze! Tudom, hogy nincs valami szép hangom, de reménykedtem benne, hogy a közeletekben maradhatok, esetleg összeszedhetem a kottákat vagy ilyesmi, mert annyira csodállak benneteket.” Micsoda leckét adott ez a kis kék szajkó az alázatból! Az Erdő polgármestere ünnepélyes keretek között az „Erdők őrzője” címét ajándékozta neki, ezért máig így nevezik a kék szajkókat. ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Ami összeköt

Anna tanítványom volt. Ritkán találkozunk, de a kapcsolatok élők. Nemrégem ismét elmentünk egy kisvendéglőbe, ahol megköszöntöttük egymást a születésnapunk alkalmával. Különleges beszélgetésünk volt, mint általában mindig, érintettünk sok mindent: vallást, történelmet, Bibliát, háborút... Anna színes, szerteágazó világképében a vallás, a kereszténység jelen van, de nem központi helyen. Miután átadta szeretettel és nagy szívvel összekészített ajándékát, még kitett valamit elém. Egy bronzból készült Jézus és Mária arckép volt, amit ő tisztogatott meg és tett rendbe. Azt mondta, válaszszak! Az egyik nálam, a másik nála marad, és ha rá néz, akkor tudja, hogy ez összeköt bennünket!

Tanácsra várva

Mélységesen megérintett a pszichológus válasza a márciusi számban. Arról írt, hogy javulásra irányuló belső kényszer jellemző sokakat, de nem máshoz kell mérnünk magunkat, hanem elfogadni igazi önmagunkat. Én nagyon elégedetlen tudok lenni magammal, és mindig jobban szeretném csinálni a dolgokat. Azt gondoltam, hogy ez

jó, ez előre visz. Például olyan céljaim vannak, hogy jobban végezzem a munkámat, jobban szeressem az embereket, természetesen Istent a legjobban. Ezért mindig mérleget vonok egy-egy esemény után, és szinte összefoglalom, hogy mi volt benne a hiba. Most belepillantottam egy más szemléletbe, és láttam, hogy ez nem jó. De mégis, akkor hogy tudok fejlődni? Örülnék, ha ebben tanácsot kaphatnék az újság hasábjain keresztül. Köszönettel.

aláírt levél

Továbbítottuk levelét Pasquale Ionatanak, aki olasz társalapunkban válaszol a pszichológiai témában feltett kérdésekre.

Segítségét kapni

Életbátorság című előző havi cikkünkben nagyon megtetszett a „bátorító pedagógia” kifejezés, Mahatma Gandhi gondolata: „Légy te magad a változás, amit látni szeretnél a világban.” Nem vagyok panaszkodós fajta, de ha valami bajom van, néha segít, ha mellettem áll valaki, aki szeret, és ő fogalmazza meg, amit én nem tudok, mert annyira bánt. A bátorítás mellett, talán előtte ez is egy lehetséges segítség.

Aranyi Krisztina

Most sikerült megállnom!

Fülhallgatót kellett elvinnem a szervizbe. Nagyon ki volt számolva az időm. A hölgy, aki átvette a készüléket, azt mondta, egy kicsit várnom kell. Bevitte a műszerészekhez, én meg csak vártam és vártam. Eltelt kb. fél óra, és semmi nem történt. Mondtam is neki, ne haragudjon, de mennem kell. Elkérte volna a telefonszámomat, hogy majd értesít, mit állapítottak meg. Erre mérges lettem és majdnem szóvá is tettem, hogy ezt már egy fél órával előbb is lehetett volna tudni. De nem szóltam semmit, csak azt kérdeztem, esetleg lehet, hogy elkészült már?

A hölgy bement és kihozta, mondván, megszületett a diagnózis. Tehát nem kellett dolgom végezetlenül eljőnnöm. Megállapodtunk a folytatásban, és már csak egy javítás megrendelést kellett lefénymásolnia. Fordult be az irodába, amikor én – nem tudom, honnan mérítve a bátorságot – megkérdeztem, megtenné-e, hogy lefénymásolja nekem Ferenc pápa Nagyböjti levelét, mert valakinek odaígértem, de már nem fért volna bele az időbe a fénymásolás. A hölgy nagyon kedvesen azt mondta, hogy természetesen. Mondtam neki, magának is másoljon, ha érdekli. Hamarosan visszajött, és két példányt hozott, mondván, hátha kell még valakinek.

SZEMÉLYI JÖVEDELEMADÓJA 1%-ÁNAK FELAJÁNLÁSÁT

köszönettel vesszük az **ÚJ VÁROS ALAPÍTVÁNY 18041930-1-42** adószámára.

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomatás:

PR-Innovation Szolgáltató és
Kereskedelmi Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 számban.

Előfizetési díj 2015-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.

© Depositphotos.com / Joy Fera

SOK ÚJSÁGBAN KÖZÖLNEK
TÖRTÉNETEKET CUKI
ÁLLATKÁKRÓL.

Vittorio Sadini

MÁRIAPOLI 2015

Április 10. délután - 12.

NYÍREGYHÁZA
0630 7486175

Május 22. este - 25.

BUDAPEST
06-30-678-5090
(16 ÓRÁTÓL)

Június 19. reggel - 21.

SZEGED
0620 4326638
0630 6193081

Június 25. este - 28.

PÜSPÖKSZENTLÁSZLÓ
(PÉCS)
0620 8280339

Június 26. reggel - 28.

ÓZD
0630 6020386

Június 27. - 29.

KECSKEMÉT
0630 4353478
0676 411827

Július 11. reggel - 12.

ELEK
0670 4142487
0666 240470

új város
egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829

15004

9 770865 082008

Új Város 2015/4